

Kraftfoder og Korn brugte man jo ikke den Gang. Men i Tidens Løb er der sket en Forandring til det bedre. Navnlig Dyrebeskyttelsesvennerne har bidraget meget til, at Forholdene nu er saa meget lysere. Nu til Dags er der jo heller ingen, der har Modbydelighed for at spise Hestekød, derfor er Dyrene ikke udsatte for den Behandling, de den Gang fik, ligesom man jo nu ogsaa ved, at det ikke kan betale sig at vanrøgte Kreaturerne; man skal have Udbytte af dem, det er derfor, man har dem.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Marott) gjorde i Gaar opmærksom paa, at man allerede i 1857 havde givet den Lovregel, som nu findes i Straffelovens § 277. Jeg vil gerne pege paa, hvad der skete i 1891. Da gav Medfølelsen med Dyrene sig saa stærkt et Udtryk, at en Forening, der talte Medlemmer fra forskellige Egne, deriblandt ca. Halvdelen af Rigsdagens Medlemmer — og Medlemmer af alle Partier — samt begge Tingenes Formænd, rettede en indtrængende Opfordring til det danske Folk om at fare mere lempeligt og blidere frem overfor vore Medskabninger, Dyrene. Efter at have paavist, hvorledes der ofte begaas Uret mod Dyrene, slutter denne Opfordring med følgende Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Alle er sikkert enige med os i, at det er en uafviselig Pligt at give de Dyr, hvis Kød vi benytter til Føde, den hurtigst mulige og mindst smertefulde Død. Det modbydelige i at nyde Kød af pinte og langsomt dræbte Dyr burde yderligere være for os en Spore til at efterkomme denne Pligt. Vi tillader os derfor i Retfærdighedens og Barmhertighedens Navn at rette en indtrængende Opfordring til de Herrer Slagtere i de nordiske Lande, at de herefter vil lade alle Dyr, som aflives i deres Slagterier, bedøve ved Hjælp af Slagtemaske, Skydemaskine eller hensigtsmæssige Slagte- eller Bedøvelsesapparater, og dertil ikke tillade unge Lærlinge eller ukyndige Personer at bedøve eller affive Dyr paa egen Haand. Og til de Herrer Præster og Skolelærere: At enhver i sin Embedskreds vil søge at formaa deres Sognebeboere til at anvende en human Slagtemetode. Og til alle Husmødre: Fortrinsvis at ville gøre deres Indkøb hos de Slagtere, som har indført, eller som lader sig formaa til at indføre ovennævnte Reformen af Slagtemetoden.“

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne omtalte i Gaar, at vi tidligere havde haft et lignende Forslag til Behandling her i Tinget. I 1898 blev et saadant Forslag fremsat af selve Justitsministeren; det

havde ikke nogen videre Udstrækning, og Ministeren syntes selv, at den væsentligste Anke mod det næsten var, at det ikke gik vidt nok; det angik kun Befordring og Slagtning af Dyrene, derimod ikke Brugen eller rettere Misbrugen af dem. Som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde i Gaar, skulde dette Lovforslag netop tage Sigte paa at hindre Misbrugen af Dyr. Jeg er ganske enig med ham i, at vi skulde se at komme bort fra disse — det ærede Medlem brugte i Gaar Udtrykket „oprørende“ Handlinger overfor Dyrene. Først syntes jeg nok, at den ærede Ordfører her anvendte et temmelig stærkt Udtryk, men ved at høre hans Fremstilling af, hvorledes man mishandler Haner og Kalkuner ved Kastration samt med Stopning, og hvorledes man slagter visse Fugle o. s. v., maatte jeg give ham Ret, dette Ord var slet ikke for stærkt.

Jeg skal dernæst med faa Ord gennemgaa de enkelte Paragraffer, hvorom jeg i det hele er fuldt enig med Forslagsstillerne. Hvad § 1 angaar, kan det godt være, at den højtærede Justitsminister har Ret i, at den til Dels er overflødig; som Jurist maa han jo vide det bedre end jeg. Jeg troede, at denne Paragraf indbefattede alt, hvad der er nærmere omtalt i de følgende Paragraffer. Ved § 2 har jeg — jeg vil ikke sige særlig, men ogsaa — hæftet min Opmærksomhed ved, at er der noget, vi i vor Tid skal se hen til, er det i den Henseende at drage det rette Skel. Som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, vil Grænserne tidt blive flydende; det kunde synes, som om der somme Tider vil blive Lejlighed til et Skøn af de forskellige Politimænd, som skal afgøre Forseelserne, idet det hedder, at Vejens Stigningsforhold og øvrige Beskaffenhed samt Dyrets Evne skal tages i Betragtning. Det skal jeg imidlertid ikke komme dybere ind paa. Her i Byen kan der jo nok køres med store Læs, jeg tror ikke, et Læs paa 5,000—6,000 Pund er for meget paa Gader, men det kan vi jo ikke byde Dyrene ude paa Landet, hvor Vejene tidt er meget daarlige. De Heste, som det er allerværst for, er selvfølgelig Mejerihestene; de allerfleste Landboere ved, at Vejene mange Steder er bundløse og næsten ufarbare, og mange af de Dyr, der skal slæbe Mælken sammen, er desværre meget magre. Jeg vil dog udtale min Glæde over, at de Kuske, som benytter disse Heste, selv føler, hvilket Slid og strengt Arbejde det er. Ligesom Landposterne skal de ud baade i godt og daarligt Vejr, og Mælkekuskene maa paa en Maade dele Kaar med Hestene. Jeg er overbevist om, at de i al Almindelig-